

דעת זקנים

עלון שבועי להגדלת ורוממות התורה ולומדיה, והחדרת השקפה טהורה ואמתית לכל אחד מישראל

גיליון מס': 559 פרשת: במדבר שבת קודש ד' אייר תשפ"ה (31 במאי 2025 למנינים)

בנשיאות מורנו הרב חיים רבי שליט"א

תל-אביב	יציאה	כניסה	ר"ת
19:21	20:23	20:55	
19:04*	20:21	20:58	ירושלים
19:12	20:25	20:56	חיפה
19:19	20:21	20:53	באר שבע

*לנוהגים 40 דקות

"לכה דודי לקראת כלה, פני שבת נקבלה"

המשא המרכזי

מורנו הרב חיים רבי שליט"א

חיזוק בתורה תמיד בכל כוחו

רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח איברים שבגוף האדם

כידוע, בגוף האדם ישנם רמ"ח איברים ושס"ה גידים. ורבותינו הקדושים מלמדים אותנו שהכוונה היא כפשוטו ממש על איברי הגוף - ידיים, רגליים, צלעות, חוליות וכו' וכו', שבסך הכל יש בגופנו רמ"ח איברים (עי' ספ"ק דמסכת אהלות), וכנגדן ישנם רמ"ח מצוות עשה, האומרים על כל אבר ואבר: "עשה מצוה!" (עי' מסכת כהן ס"ג). ומוסיף המהרש"א, שמצות האמונה היא כנגד הלב, וכשם שהלב הוא כל חיות הגוף, כך היא מצות האמונה - המקור של כל רמ"ח עשין ששמענו מפי הגבורה, ע"ש.

שס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה ימים בשנה

ועל כל יום בשנה יש לנו מצות לא תעשה מן התורה, המורה לנו שלא להכשל בעבירה. כל יום ויום ומצות לא תעשה שלו. ומצות האמונה היא כנגד הלב ברמ"ח עשה, ומצות לא תעשה שבאמונה - "לא תעשה לך פסל" - זה כנגד יום הקדוש יום הכיפורים (מהרש"א ס"א), וידוע מהזהר הקדוש, שכל האוכל גיד הנשה, כאילו אוכל בתשעה באב, והכוונה היא על מצות לא תעשה של גיד הנשה, שהיא כנגד יום תשעה באב. נמצא שעובד ה' באמת, יש לו כל יום, כל שעה, כל דקה וכל שניה צורך לחיזוק שלא לקלקל את רמ"ח אבריו, שלא לבטל רמ"ח עשה, ושלא לקלקל את ימי השנה לעולם. וכל יום והזהירות שלא במצוות לא תעשה.

האדם זקוק למזכירים רבים

ה' יתברך אוהב אותנו, ועושה עימנו חסד גדול, ונותן לנו תזכורת יומית כיצד עלינו נשמור על עצמנו שלא נכשל חס ושלום בשס"ה מצוות לא תעשה. ואלו מצוות תדירות יום יום, לדוגמא: מצות עשה מן התורה לקרוא קריאת שמע בוקר וערב, כדי לקבל על עצמנו עול מלכות שמים, ולא להמשיך אחר התאוות (ספר החינוך מ"א ח"א), וכן מצות הנחת תפלין, ומצות מזוזה, אלו שומרים גבורים סביב לה (שם מ"א ח"א). ורבינו הרמב"ם הוסיף לחזק אותנו (ספ"ו מהלכות מזוזה), שהמזוזה היא חובת הכל תמיד, כל זמן שיכנס ויצא, יזכור את יחוד שמו של הקדוש ברוך הוא, ואהבתו לעולמי עולמים, וחזר תמיד לדעתו ללכת בדרכי ישרים, ע"ש. ועוד הוסיף הרמב"ם (רפ"ק מהלכות ברכות), לברך בכל יום על כל אכילה ושתייה, כדי לזכור את הבורא

תמיד, ע"ש. ועוד הוסיפו חז"ל הקדושים (ברכות ה), יזכור לו יום המיתה, ע"ש. כי כל זה גורם לכובד ראש וחיזוק בעבודת ה'.

גדולי ישראל שליט"א מחזקים את עצמם תמיד

דוד המלך ע"ה זכה להיות רגל רביעית במרכבה - בכסא הכבוד. ואומר על דברי חיזוק לתורה: "אחת שאלתי מאת ה' כל ימי חיי". וכך היה, שאדוננו המלך דוד מת ביום שבת קודש, באמצע הלימוד ממש (שם ב' ד'). ועליו אמרו: "לא פסק פומיה מגירסא", ע"ש. והוסיף פסוקים של חיזוק בתורה על עצמו: "אחת שאלתי וגו', שבתי בבית ה' כל ימי חיי" (תהלים פ"ד). וכך היה עד נשימתו האחרונה בבית המדרש, בעוד שהספר פתוח. ופסוק נוסף (תהלים פ"ד כד): "כי טוב יום בחצריך מאלף", ופירש רש"י, עדיף לי יום אחד בעסק התורה ובערב למות, מאשר מלהיות מלך אלף שנה, ע"ש. וזו תזכורת של דוד המלך ע"ה, ומתזכרת זו כתב פרק שלם הארוך בתהלים (פרק קי"ט), על אהבת התורה, כידוע.

תזכורות נוספות

תזכורות נוספות של שש מצוות תדירות כל רגע ורגע, מציאות ה', יחוד והשגחת ה', יראת ה' אהבת ה', אין עוד מלבדו ושמירת העיניים (והיזהר במש"כ בביאורו ב"ה). ומצות האמונה היא מצוה תמימית גם בבית הכסא (עי' מלכות שלמה סי' פ"ה). וכן מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", ניתן לקיימה בכל רגע ורגע, גם בבית הכסא (עי' בספר יסוד ויזרח העבודה). וכידוע, שעתניאל בן קנז, אח של כלב בן יפונה, אמר על עצמו: "בלי תורה אני מת" (עי' תמורה טז). וחז"ל הקדושים דורשים מהפסוק: "ואהבת את ה' אלוהיך", לרבות אהבת התורה (עי' מסכת כלה ר"ב פ"א). ובזהר הקדוש (בתחילת פרשת חוקת), למדנו שכל העוסק בתורה, כאילו עומד על הר סיני בכל יום, ומקבל את התורה, ע"ש.

חומש במדבר, פרשת במדבר וקבלת התורה במדבר

עם ישראל אוהבים את תורת ה' יתברך. לגויים יש את כל מה שיש לעם ישראל, חוץ מדבר אחד, לנו יש את תורת ה'. "לא עשה כן לכל גוי". ועלינו להרגיש ולחשוב, ולהתאמץ במחשבה בעיון נמרץ, כאילו אנחנו עומדים לפני הר סיני, ושומעים קול משמים: "מי שרוצה להיות יהודי ולקבל תרי"ג מצוות, שיפנה ימינה להר סיני, ומי שרוצה להשאר

גוי, ולקבל על עצמו רק שבע מצוות בני נח, שיפנה שמאלה, ואז בעוצמה ובשמחה רבה, מכיון לקבל עול תורה ומצוות - רמ"ח ושס"ה - עד כדי כך שמוכן למות על קידוש השם, ופונה ימינה להר סיני, וצועק: "נעשה ונשמע". וככה מקבל עליו כל שנה, קבלת התורה באהבה, בקדושה ובשמחה גדולה.

גדולי בעלי המוסר מחזקים את עצמם

הרי"ס זיע"א היה משנן לעצמו תמיד את המשנה באבות: "ודלא יליף, קטלא חייב". והגר"א לופיאן זיע"א, כשהיה חושש מהכבוד שעושים לו, היה חוזר על הפסוק: "תועבת ה' כל גבה לב", כדי שלא יבוא לידי גאווה, וחוזר על פסוק זה כמה וכמה פעמים.

סגולה לחג השבועות

כידוע, מי שאמר בקיץ "מוריד הגשם", חוזר לראש. אולם אם אמר תשעים פעם לעצמו: "רב להושיע, מוריד הטל", הרי שדבר זה מביא לו זכרון, וכשהוא מסופק אם אמר "מוריד הטל" או "משיב הרוח ומוריד הגשם", אינו חוזר, שמסתמא אמר "מוריד הטל". ולפי זה גם בנידון קבלת התורה, מי שאומר לעצמו מאה פעם, ואפילו יותר: "אני מקבל על עצמי קבלת התורה באהבה, כאויר לנשימה!" וחוזר על משפט זה עשרות פעמים, וכן את המשפט: "אני אוהב תורה", מאה פעמים, וכן את הפסוק: "כל אשר דיבר ה', נעשה ונשמע", ממש באהבה גדולה, ובשמחה עצומה, וכן יאמר לעצמו: "דפי גמרא ופרקי משנה הם כתר לראשי", בזה הוא מקדש שם שמים, ועושה רעש גדול בשמים של אהבה לתורה, והאור של קבלת התורה יאיר עליו, ויצליח בלימוד התורה, ויקיים בו באמת מאמר חז"ל הקדושים (קידושין ס"ג), תורה מונחת בקרן זווית, כל הרוצה ליטול יבוא ויטול. ואף נשים צדקניות יכולות לומר עשרות פעמים: "שנוכה לקיים את הפסוק באשת חיל" פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה". וזהו היסוד של קבלת התורה באהבה. ומיני מתיקה מרגילין את הלשון לתורה (עי' ירושלמי פ"ד דתענית ה"ה). ולכוין כך על התורה, וזו קבלת התורה באהבה שלימה.

והלא
שנוכה
לכך.
שבת
שלום.

העלון בחסות
דפוס גרף פרינט

08-9256712

רח' המלאכה 7, א.ת. הצפוני, לוד
www.graf-print.co.il

הסוד המבדיל בין המרוצים למאוכזבים

שלום וברכה, מורי ורבותי!

והיום יחד ננסה להבין את אחד מיסודות החיים.

בכל קבוצה תורנית, בכל רמה, תמיד ישנם אתם השמחים ומאשרים בחלקם יום יום ושעה שעה, ואת אתם המבכים מרה על מר גורלם.

זה נכון בחברה, בקהילה, בשיעור תורה, בחברות ואפילו בכולל אברכים ובישיבה.

מה מבדיל בין אתם שמצליחים להנות יום יום ושעה שעה, לבין אתם "המצליחים" לסבול יום יום ושעה שעה, כאשר בתוכם נמצאים אתם אשר זוכים במקביל לימי אהבה ושנאה, וכדברי רבינו תם בספר 'הישר', עליהם שוחחנו בעבר?

במבט ראשון היה נראה, שאולי הרמה התורנית, רמת יראת השמים, הרמה הכלכלית או כל דבר אחר, הם אלו שגורמים להצלחה ולכישלון בשמחת החיים הדרושה כל כך לנפשו של האדם. אולם, בפועל מסתבר, שאותו מיעוט שסובל נמצא בכל רמה - רוחנית וגשמית, כלכלית וחברתית, ואפילו תורנית ובעלת יראת שמים.

בטרם ניכנס לפרטים, נאפיין יחד את אותו מיעוט שתמיד "מצליח" לסבול בכל מסגרת.

בשיחה עם אותו זן, נשמע ממנו שגם העבר, גם ההווה וגם העתיד שלו לא אמורים להיות נחמדים וטובים יותר. באותה מידה, נשמע ממנו תלונות גם על הסובבים אותו מבית ומחוץ. יהיו לו תלונות על רעייתו, על ילדיו, על השכנים, על ההורים ועל חמיו וחמותו. תמיד הוא יסביר עד כמה העולם אכזר ולא מבין אותו, או עד כמה כל הבעייתיים נדבקים אליו, או כל מיני הסברים מדעיים אחרים המסבירים עד כמה הוא עושה ככל יכולתו את המוטל עליו כדן, ואילו האחרים הם הגורמים למצב רוחו העכור.

מה שמעניין בכל זה הוא, שאותו זן נדיר הנמצא בתוכנו, הוא דווקא אותו זן המפנק את עצמו יותר. הוא אותו זן שמכין הרבה יותר כוסות קפה במהלך היום, הוא אותו זן המבלה יותר מאחרים במסעדות ובתי מלון בחופשות, והוא אותו זן אשר אורח חייו הנהנתנים היה אמור לכאורה לספק לו הרבה יותר סיבות טובות להנאה מאשר הרוב הדומם והמאוס באמת.

מה קורה פה, אם כך?

בפרשתנו, "וידבר ה' אל משה במדבר סיני", מביא המדרש רבה (פסוקי דתורה ונדרים כ"ד אות י"ז), למה במדבר סיני? אלא כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר, אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, לכך נאמר "במדבר סיני".

מאמר דומה לכך יש במסכת עירובין (נ"ד ע"א), שם מספרת הגמרא על רבא בנו של רב יוסף בר חמא, שרבו, רב יוסף, הקפיד עליו בעקבות איזושהי פרשיה שקרתה ביניהם, ומשום כך נפרדו לדרכם. בערב יום כיפור, הגיע רבא לבקש את סליחתו של רבו, רב יוסף. הוא ביקש ממוזג היין בשיעור להעניק לו את הזכות למוזג לכבוד הרב את הכוס הדרושה. כאשר טעם הרב מאותה כוס, אמר "מוזג זה נעשתה בדיוקנות מרובה, בדיוק כפי שהיה תלמידי רבא נוהג למוזג". אמר לו רבא: "אכן, אני תלמידך רבא, ובאתי לבקש את סליחתך". אמר רב יוסף לרבא: "תסביר לי את הפסוק 'ומדבר מתנה'". אמר לו התלמיד: "כל המשים עצמו כמדבר הזה שהכל דשין בו, תורה ניתנה לו במתנה". היחידוש מצא חן בעיני הרב, וההדורים יושבו.

במבט ראשון, נראות שתי הדרשות זהות. מה שלא יכול להיות, כיוון שהקדוש ברוך הוא לא "יבזבז" שני פסוקים בתורתו בשביל אותו לקח. וההסבר הוא - שמהמדבר אפשר ללמוד שני דברים שונים לחלוטין:

הראשון, נלמד בפרשתנו והוא לעשות עצמך "הפקר" כמדבר. לאמור, אני כמו הפקר. אין לי בעלות על עצמי, אני מנסה להפעיל את שיקול דעתי. כל מה שיאמר הקדוש ברוך הוא, על ידי עבדיו הנביאים ותלמידי החכמים, אקבל בלב שלם ובנפש חפצה.

לעומת זאת, הלימוד השני במסכת עירובין מלמד שגם אם דורכים עליך וגם אם קצת כואב, אתה אמור להיות מספיק גדול ואיכותי מכדי להגיב כעס על דבר שכזה. ככל שתהיה בעל הערכה עצמית גבוהה יותר, ובעל ענווה עמוקה יותר, תזכה ותהיה התורה ניתנת לך במתנה.

ואלו הם בעצם דברי התנא באבות (פ"ב מ"ז): "הוא היה אומר עשה רצונו כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו. בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך". דהיינו, ככל שתזכה ותבטל את רצונך לכבוד

להתענג על ה'

הרב אליהו רבי ראש הכולל

רצונו של הקדוש ברוך הוא, הרי שמיד תזכה והרבה פתחים שהיו סגורים לפניך, יפתחו, מפני שיבטל הקדוש ברוך הוא את רצונם של האחרים מפני רצונך.

וכלפי מה הדברים אמורים? היאך ניתן לקיים את רצונו של הקדוש ברוך הוא בכדי לבטל את רצונו מפני רצונו?

על כך מסביר הספרי (נדרים פ"ב שפטים, פסוקי דתורה ונדרים כ"ד אות י"א), "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" - אפילו מראים בעיניך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, שמע להם. כלומר, גם אם יורו לך חכמי ישראל הוראה אשר תיראה בעיניך הפוכה מהאמת לגמרי, הרי שעליך לשמוע להם, ושם תמצא את ההצלחה.

ככל שאנו מנסים לאפיין את אותו זן נדיר שלא כל כך הצליח למצוא את מקומו באהבה בהיכלי התורה, הקהילה, השיעור, הכולל והישיבה הקדושה, אנו מוצאים מאפיין אחד המאחד בין כולם - הם מעולם לא ניסו לתת הזדמנות למורם ורבים לנתב להם את הדרך, הם מעולם לא ניסו להתבטל כלפי פסיקותיהם של מוריהם ורבותיהם. תמיד היו הם החכמים והמבנים אשר "הסבירו" לכבוד הרב את המצב, ונתנו לו להבין טוב יותר מה דרוש להתפתחותם ולשיעור קומתם התורנית.

בדרך כלל, הם גם הצליחו. לגדולי ישראל אין את הזמן והכוחות לבזבז על כל 'נהנתן' שכזה, ולחזור על אותה הוראה עשרות פעמים עד שתחדור למוחו הנבוב. בדרך כלל, לאחר לחץ כזה, אותו מפעילים הם על הרבנים וגדולי ישראל, מאשרים להם גדולי ישראל את דרכם בחצי פה, ועוברים לתלמיד הבא, אותו אחד אשר מנסה לקבל מהם את הדרך האמתית והוא פועל על פיה, והוא זה שהולך להמשיך ולהיות המאוס באדם ולצמוח לתפארת עם ישראל.

הזן שמכוון את הרב ודורש ממנו את התשובה לה הוא מצפה, ולא דורש דעת תורה אותה חפץ כבוד הרב להעניק לו. הוא הזן שבעצם לא הולך בדרכה של התורה, אלא הולך בדרכו הפרטית שלו. אדם כזה אינו שייך ל'דעת תורה', אלא ל'דעת עמי הארץ'. כך שבכל מקרה, גם אם נראה במבט חיצוני שההצלחה מאירה לו פנים, תמיד יישאר הוא נבוב, חלול וחסר סיפוק, משום שדרכו אינה דרך התורה בתפארתה, והפרטים הקטנים אותם מנסה הוא "לדוג" מרבותיו ולהימנע מקיומם, הם בדיוק הפרטים המבדילים "בין צדיק לרשע ובין עובד ה' לאשר לא עבדו".

זה נכון לגבי מסגרות תורניות וזה נכון גם, ואפילו הרבה יותר, לגבי כל התקדמות של תלמיד במחיצת רבו ובעל תשובה במחיצת מורהו.

אותם שמגיעים לביטול גמור ומעניקים לכבוד הרב את הזכות ואת העונג לכוון את דרכם, ואינם מערבים את שיקוליהם האישיים, להם יש את האושר האמתי ודרך התורה האמתית ושמחת חיים אמיתית יום יום ושעה שעה.

האחרים, המנסים להתאים את דעת התורה לצורכיהם ותאוותיהם, הם אשר יורדים מדחי אל דחי, ואף לאחר שנים של עמל ויזע, יספרו לנו עד כמה לא זכו לטעום את טעמה הענוג של התורה הקדושה, ועד כמה אין הם מצליחים להבין את המתקנות שביהדות. הם האנשים שברוך כלל מובילים בהתנהגותם זו ובדרכם העיקשת גם את בניהם לצאת מעולמה של תורה, ולהידרדר לרחובה של עיר וחוצות קריה. משום שילד שגדל בבית שטעמה הענוג של התורה רחוק ממנו, ברור שיחפש דרכים עקלקלות אחרות שאולי בהן יזכה לאותו עונג טמיר ונעדר.

ערב חג השבועות, הוא הזמן המתאים ביותר לקבל על עצמנו את ההתבטלות האמתית לדעת תורה, את ההתבטלות האמתית לרצונו של הקדוש ברוך הוא. את ההתבטלות האמתית באמת המובאת לפנינו אך ורק על ידי גדולי ישראל. רק בהתבטלות שכזו נזכה לטעום את טעמה הענוג של התורה, נזכה להנות מקיומן של המצוות ונזכה, אף הרבה יותר מכך, להצליח ולטעום את הטעם הרוחני העמוק הנמצא באותן 'הסתגפיות' לכאורה למניעת תאוות, אף אם הן נראות מותרות במבטנו הארצי.

יזכה ה' יתברך כל אחד מאיתנו להצליח ולהתחבר לשורש דעת התורה האמתית, לזכות ולהנות יום יום ושעה שעה מאורו של הקדוש ברוך הוא. ועל הכל לזכות להכיר בטעם מיוחד זה לבנינו ולכל הסובבים אותנו, עד להיותם בעצמם תלמידי חכמים וגדולים בתורה וביראת שמים טהורה, הולכים בדרך האמת והיושר, אמן.

וברוכים תהיו!

של כתובת קעקע, וגם אין זה נעשה לשם עבודה זרה, וגם אינו קבוע לעולם, אלא לכמה שנים, יש להקל בזה כפי הצורך.

וכמובן שיש לעשות הכל בעדינות ובצניעות, כפי המותר לצאת ברשות הרבים, אחרת יש כאן איסור של פריצות ותועבה. וכן לגבר שכוונתו לסלק ולטשטש צלקת שבפנים, וכן להשלים שערות בגבות העין או בשערות הראש, שמותר לגבר לעשות כן לכתחילה, באופן שאינו מכין לקשט את עצמו ברחובות, אלא רק הסרת מונע - לסלק מה שנראה מכוער ומצער (ועי' יבי"א ח"ח חו"מ סי' יב).

ומכאן על גודל הזהירות לנשים ברשות הרבים, שאסור להתייפות יותר מדי. ועל אחת כמה וכמה תלבושת רחובית המושכת את העין, שאסורה בהחלט! וגם על הגברים חלה זהירות גדולה שלא להסתפר בתספורת רחובית, לא להתלכש בבגדים צמודים, ולא לשים משקפיים מודרניים, משום שכל זה הוא מידרוני ליצר הרע, רחמנא ליצלן (ועי' ברכות מג: ורבינו החיד"א בספר לב דוד פל"א). ועל כל דבר ודבר יש לעשות שאלת חכם, וזה מצוין.

ברכת מיץ תפוזים עם חתיכות פרי

שאלה: מה מברכים על מיץ תפוזים טבעי שאינו מסונן, ברכת "שהכל נהיה בדברו", או "בורא פרי העץ"?

תשובה: כידוע, ברכתו של מיץ תפוזים טבעי הוא "שהכל נהיה בדברו", משום שכל המשקאות היוצאים מהפירות, אין להם את דין הפרי עצמו, אלא דינם כמים ממש, ולכן יש לברך עליהם "שהכל נהיה בדברו" (חזו"ע ברכות ע"ב ק"ה). ורבינו "הלכה ברורה" (בסי' רב סע' לא) מחדש, שאם אוכל תפוז ומברך עליו "בורא פרי העץ", יכוין לפטור גם את המיץ הטבעי אשר בו, ע"ש. וכמובן שיכול לעשות להיפך, להקדים את ברכת "שהכל נהיה בדברו" על המשקה, ואחר כך יברך בורא פרי העץ על התפוז, וזה מצוין.

בנדון דידן, יש במיץ חתיכות קטנות של תפוז, שאם מפריד חתיכות אלו מהמיץ ברכתם "בורא פרי העץ", אבל כשאין מפרידים, מאחר ושותהו כמים ממש, ואין בהם לא לעיסה ולא לעיטה ולא כלום, ממילא לכל הדעות ברכת המיץ תפוזים הטבעי שאינו מסונן, "שהכל נהיה בדברו" (ועי' חזו"ע ברכות ע"ב ק"ה).

והוא הדין בשאלה השניה, שיש להקל, וכמציין שם.

הוצאת לכלוך מהמטאטא בשבת

שאלה: האם מותר בשבת לנקות את המטאטא על ידי שמוציאים ממנו את הכלוך בידיים?

תשובה: הוצאת הכלוך מהמטאטא בידיים בשבת אסורה משום מוקצה, מכיון שאינו ראוי למאכל בהמה. ולכן אין להוציא את הכלוך בידיים, אלא להכות את המטאטא בקרקע, ובכך להסיר את הכלוך.

אבקת חלב נכרי לבן תורה

שאלה: האם אכילת אבקת חלב נוכרי לבן תורה היא לכתחלה או בדיעבד?

תשובה: כיום שאין חלב אתון כלל, אבקת חלב נוכרי היא ספק דרבנן, והחזון איש והאגרות משה מתירים. ובפרט כיום שזה לא חלב ממש, אלא אבקת חלב, שמותר מדינא לכתחילה. והמהדרין הרי זה משובח (ועי' כ"ח י"ד סי' קטו ס"ק טו).

וכשהיה רבינו מרן הראשון לציון שליט"א במקסיקו, הוא פסק להם להקל לכתחילה באבקת חלב נכרי. והעיקר התמדה בתורה ובעבודת ה'.

ולפני כמה שנים, כשהייתי בחוץ לארץ במדינת אטלנטה, והיינו אורחים בביתו של רב הקהילה, ראינו שכולם שם שותים חלב עכו"ם ממש. ואמר לי אז רב הקהילה שהם נוהגים להקל בזה לכתחילה.

ומאידך, כתוב בתורה (דברים ו, יח): "ועשית הישר והטוב", שהיא מצוה דאורייתא. וכן כתוב (ויקרא כה, יז): "ולא תונו איש את עמיתו וגו'", שגם היא מצוה דאורייתא. וכן הכוונה בתפלה, הכובד ראש, הזריזות והזהירות בעבודת ה', כל פרט במצוות שבין אדם לחבירו, קדושה וצניעות, ביטול תורה, שלום בית, הם וכיוצא בהם, כל אלו מצוות דאורייתא ממש, שיש להדר בהם הרבה יותר מאשר באבקת חלב נכרי, והבן.

בסיכום - מותר לכתחילה, והמהדרין הרי זה משובח.

איפור קבוע לנשים או לגברים

שאלה: האם יש חשש של כתובת קעקע באיפור קבוע שעושות הנשים על עור הפנים, המחזיק מעמד כשלוש עד ארבע שנים? וכן מה הדין בגבר הרוצה לסלק צלקת מפניו, על ידי איפור קבוע בצבע העור באותו מקום ממש?

תשובה: מרן רבינו זיע"א האריך בזה בספר טהרת הבית (ח"ג ע"ב כ"ט), ע"ש. ומסקנת הדברים, שבאופן כזה שאין כאן כתיבה

זמן התפלה העדיף ביותר לאחר תיקון ליל שבועות

שאלה: שמעתי שאחר התיקון בליל שבועות, העדיפות הראשונה היא להתאמץ להתפלל בנץ החמה, אחר כך פועלים ואחר כך בשעה שבע?

תשובה: להיפך, עדיפות ראשונה בנץ החמה, ואחר כך בשעה שבע ואחר כך פועלים. אמנם נכון שיש מתירים בחג שבועות להתפלל כמו פועלים, מפני שהציבור היו ערים כל הלילה, אולם אין זה מוסכם, וחבל להקל ביום הקדוש הזה ולהתפלל לפני הנץ. ולכן למסקנה סדר העדיפויות הוא כך: א. תפלה בנץ החמה. ב. מניין בשעה שבע. ג. מניין פועלים, המיועד בעיקר לאנשים חולים, קשיי יום, וכיוצא בזה.

שימוש במסחטת לימון ביום טוב

שאלה: האם מותר להשתמש במסחטת לימון ביום טוב?

תשובה: מותר. וכן מותר להשתמש ביום טוב בפומפיה או במכונת בשר ידנית, משום שביום טוב מותר לעשות מלאכות לצורך אוכל נפש, ואפילו לבשל, ואין דין עובדין דחול באוכל.

סעודת יום טוב אחר חצות היום

שאלה: האם אפשר לסעוד את סעודת יום טוב של הבוקר לכתחילה לאחר חצות היום (כאופן שהיה קידוש לפני כן)?

תשובה: מותר ואין בעיה. וכידוע, שבספר אור לציון ממליץ להחמיר ולסעוד בבוקר, אולם אין זה כי אם חסידות בלבד.

רחיצה במים חמים ביום טוב

שאלה: מה הדין לגבי מקלחת ביום טוב, כאשר יש בדוד מים רותחים מכח החשמל? ידוע שעל ידי פתיחת המים החמים נכנסים לדוד מים ומתבשלים, וידוע שבשבת אסור לפתוח את המים החמים, מה הדין ביום טוב?

ועוד שאלה, אם המים שבדוד רתחו ביום טוב (על ידי שנינוני מערב יום טוב את השמן שבת שידליק את הכוילר ביום טוב), **האם במקרה כזה תהיה בעיה לרחוץ את כל הגוף ביום טוב, כיון שהמים הוחמו ביום טוב?**

תשובה: למעשה מותר, שהרי יש פוסקים הסוברים שלחמם מים לרחיצת הגוף ביום טוב איסורו רק מדרבנן, כידוע. ואם כן כאשר נכנסים מים קרים לדוד, הרי זה פסיק רישא בדרבנן.

לכן למעשה, מותר תמיד להתקלח במים חמים שהתחממו ביום טוב, בין בחשמל בין דוד שמש (ועי' חזו"ע יו"ט ע"ב מ"ב, והל"ע ח"ד ע"ב ר"ח).

בשביל הבית שלך האק באת בית חיל

נצלו את הימים
האחרונים להרשמה
לבית החינוך וגני
הבנות 'בנות חיל'

חינוך בנעימות וברוגע

רמה לימודית גבוהה ומקצועית

צהרון עד השעה 17:00

הרישום לתלמידות מגן מרום חובה ועד כיתה ד'
(יולי 2016 ועד 2022)

לקביעת ראיון, חייגו:

03-50-111-55
052-715-0944

אחת לשבוע,
הרב שליט"א מסר שיחה
שבועית לבנות החיל

הרב מר בכי בבית בית חיל

אלפי הורים משתוקקים לזה
אתה יכול לזכות בזה

בנר יתחנך בתלמוד התורה
'בני תורה', השוכן בבניין בית
מדרשו של מורנו הרב חיים
רבי שליט"א

לקביעת ראיון, חייגו:

03-50-111-55
052-715-0944

ימים אחרונים לרישום

לכיתות הגן, כמו גם לכיתות הגבוהות יותר
הרישום לתלמידים מגן מרום חובה ועד כיתה ו'
(יולי 2014 ועד 2022 לתנינים)

תלמוד-התורה מיועד למשפחות בני תורה, המחזיקות בתקשורת כשרה

תלמוד-התורה הנודע המתנהל בהכוונת
האשיות של מורנו הרב חיים רבי שליט"א,
המבקר לפחות אחת לשבוע בכיתות
הלימוד ופוגש את התלמידים המדענים
לפי דרכו החינוכית, מתוך יראת-שמים
טוהרה, חינוך של חום ואהבה ללא גערות
וקשיחות, חינוך המצמיח את תלמידו-
החכמים של הדור הבא

